

HỒI THỨ HAI MƯƠI MỐT

NỬA ĐÊM HẢI THẠCH TẦM BANG CHÚA

Lúc ấy trăng tỏ chiếu xế về tây, những bông hoa ngoài lương đình in bóng chênh chếch dài thườn thượt. Ngọn gió hiu hiu lay động đầu cành. Cây đu cạnh lương đình cũng đưa qua đưa lại.

Thạch Phá Thiên đưa tay sờ vào vết sẹo đầu vai mà suy nghĩ mung lung dường như để cố nhớ lại xem vì đâu mà có.

Bỗng nghe tiếng bước chân sột soạt từ ngoài đi vào. Hai thiếu phụ trung niên đang thoăn thoắt theo lối đi cạnh những luống hoa tiến vào trước lương đình.

Hai mục nghiêng mình thi lễ, miệng tùm tùm cười nói:

-Mời Tân quan nhân vào nội đường thay áo.

Thạch Phá Thiên ngơ ngác không hiểu thay áo để làm gì nhưng cũng đi theo Quan vườn hoa, ba người men theo dọc bờ ao sen, rồi xuyên qua một dãy hành lang nữa mới đến một gian phòng chái hữu. Trong gian phòng đã đặt sẵn một bồn nước nóng. Cạnh bồn nước treo sẵn một đôi khăn tắm.

Một thiếu phụ cười nói:

-Mời Tân quan nhân tắm rửa đi. Lão gia bảo vì thời gian cấp bách, không kịp chuẩn bị áo mới. Vậy tân quan nhân dùng tạm quần áo của mình cũng được.

Hai thiếu phụ nói xong cười khúc khích lui ra khỏi phòng khép cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ ra nghĩ thầm:

-Rõ ràng mình là Cầu tạt Chủng mà sao lại biến thành Thạch bang chúa? Đình Đang kêu mình bằng Thiên ca. Vào tới quán lương đình thì Đình lão gia gọi mình bằng tân lang. Bây giờ hai mục này lại xưng hô là tân quan nhân, thì còn trời nào hiểu được.

Sau chàng tự nhủ:

-Thôi đành tới đâu hay tới đó. Xem chừng Đình Bất Tam và Đình Đang đối với mình chẳng có tâm địa gì độc ác, mình bất tất lo ngại làm chi.

Bồn nước nóng đưa mùi thơm lên mũi, Thạch Phá Thiên chẳng cần suy nghĩ nữa, cởi quần áo ra ngồi vào trong bồn tắm rửa, kỳ cọ sạch hết cấu ghét trong mình.

Chàng cảm thấy tinh thần thoải mái dễ chịu.

Thạch Phá Thiên vừa mặc quần áo xong thì nghe có tiếng một người đàn ông gọi:

-Mời Tân quan nhân lên nhà làm lễ bái thiên địa.

Thạch Phá Thiên giật mình kinh hãi. Chàng vừa nghe ba chữ "bái thiên địa" liền hiểu ngay ba tiếng "Tân quan nhân" là gì. Chàng lẩm bẩm:

-Thuở nhỏ mình đã nghe mẫu thân nói đến chuyện Tân quan nhân là Tân nương tử bái thiên địa tức là làm lễ thành hôn. Vậy vụ này là thế nào đây?

Thạch Phá Thiên ngẩn người ra không biết nói sao thì lại nghe tiếng người bên ngoài hỏi:

-Tân quan nhân đã bận quần áo xong chưa?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Xong rồi.

Người kia đẩy cửa bước vào. Gã đeo vào cổ chàng một giải lụa đào, còn đoá hoa tết bằng nhiều điều thì đính vào vạt áo trước ngực chàng. Gã cười nói:

-Cung hỉ! Cung hỉ!

Rồi gã nắm lấy tay chàng dắt đi.

Thạch Phá Thiên chân tay luống cuống, theo gã kia xuyên qua mấy lần phòng ốc cùng cửa ngách đến sảnh đường.

Trong sảnh đường tám cây hồng chúc sáng rực, ngọn lửa không ngớt lay động. Giữa nhà đặt một cỗ bàn bát tiên trải khăn hồng.

Đình Bát Tam đứng trong sảnh đường nhìn ra ngoài vẻ mặt tươi cười hể hả.

Thạch Phá Thiên vừa bước lên sảnh đường thì ba gã ngồi ngoài hiên nổi lên điệu sáo véo von.

Gã trai dắt Thạch Phá Thiên vừa rồi đồng dục lên tiếng:

-Mời tân nương nương ra sảnh đường.

Tiếng ngọc đeo xủng xểng vang lên. Hai thiếu phụ lúc nãy nâng đỡ một thiếu nữ đầu trùm khăn hồng, mình mặc áo tía lửng thững bước ra.

Thạch Phá Thiên mới trông dáng điệu đã biết ngay là Đình Đang.

Cả ba người đứng ở mé hữu Thạch Phá Thiên.

Ánh lửa chập chờn, xạ hương ngào ngạt. Thạch Phá Thiên tâm thần vừa hồ đồ, vừa sợ hãi, lại vừa vui mừng.

Gã trai kia cất tiếng xướng:

-Bái thiên!

Thạch Phá Thiên thấy Đình Đang nhìn ra giữa sân lạy phục xuống, còn đang ngơ ngẩn, thì gã trai ghé vào tai chàng nói nhỏ:

-Tân quan nhân quỳ xuống khẩn cầu đi!

Đồng thời gã khẽ đẩy lưng chàng một cái.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Điều này mình không lạy cũng không xong rồi.

Chàng liền quỳ xuống sì sụp lạy như tể sao.

Một thiếu phụ phù dâu thấy chàng lạy lạy lạy để thì không nhin được, bật lên cười hích hích.

Gã trai lại xướng:

-Bái địa!

Thạch Phá Thiên và Đinh Đang xoay mình hướng vào trong khấu đầu lạy xuống.

Gã kia xướng:

-Bái gia gia!

Đinh Bất Tam nghe xướng liền đứng ra giữa nhà. Đinh Đang phục xuống lạy ngay.

Thạch Phá Thiên ngần ngừ một chút rồi cũng sụp lạy.

Gã trai lại xướng:

-Phu phụ giao bái.

Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang xoay mình lại hướng vào chàng quỳ xuống thì đột nhiên tỉnh ngộ, liền lớn tiếng nói:

-Gia gia! Đinh Đinh Đang Đang! Vụ này... làm sao đây?... Cháu không phải là Thạch bang chúa mà cũng không phải là Thiên ca đâu. Ông cháu cô nương nhận lầm. Sau này đừng trách nhé.

Đinh Bất Tam cười nói:

-Thằng nhỏ này lẩn thần lắm! Bây giờ mà còn nói vớ vẩn thế. Không ai trách đâu.

Thạch Phá Thiên lại hỏi:

-Đinh Đinh Đang Đang! Ta xin hỏi trước: chúng ta bái thiên địa thế này là chuyện đùa hay chuyện thật?

Đinh Đang vẫn quỳ dưới đất, đầu trùm khăn hồng. Đột nhiên nàng nghe tiếng hỏi vậy liền cười đáp:

-Dĩ nhiên là sự thật. Có lý đâu là chuyện đùa được?

Thạch Phá Thiên nói:

-Bữa nay cô nương nhận lầm người ta cũng không cần. Sau này cô hối hận lại kéo tai, hay cắn vai ta là không được đâu.

Mọi người trên nhà dưới nhà đều cười ồ lên. Đinh Đang không nhin được, cũng bật cười khúc khích. Nàng khẽ bảo Thạch Phá Thiên :

-Vĩnh viễn không bao giờ tiểu muội hối hận cả. Tiểu muội chỉ mong được Thiên ca đối đãi tử tế, chẳng khi nào tiểu muội dám bẹo tai hay cắn vai Thiên ca hết.

Đinh Bất Tam vui vẻ lớn tiếng nói:

-Vợ béo tai chồng là việc thiên kinh địa nghĩa từ thời Bàn cổ khai thiên lập địa đã có thế rồi. Cầu tạp Chúng! A Đang quỳ trước mặt người lâu thế rồi mà người không trả lễ ư?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Dạ dạ.

Rồi chàng quì xuống đáp lễ. Hai người làm lễ giao bái trên tấm thảm đỏ.

Gã trai kia tuyên lời chúc tụng:

-Vợ chồng hành lễ, giao bái đã xong, đưa vào động phòng, tân lang tân nương, trăm năm hoà hợp, con đông cháu đàn.

Đờn sao lại nổi lên. Một thiếu phụ tay cầm hai cây hồng chúc đi trước dẫn đường. Còn một thiếu phụ dắt tay Đinh Đang. Gã trai xuống lễ dắt tay Thạch Phá Thiên. Một giải lụa đào quàng lấy cô dâu chú rể đưa vào trong một gian phòng.

Gian phòng này so với gian phòng ở tổng đàn bang Trường lạc thì nhỏ hơn nhiều. Cách trần thiết cũng không được hoa lệ như vậy. Những hồng chúc rung rinh, những chỗ rủ màn điều, nơi treo giấy đỏ, nên bầu không khí trong phòng đầy vẻ vui tươi ấm cúng.

Mấy người phò dâu rể vào để chàng và nàng ngồi xuống cạnh giường.

Trên bàn đã đặt sẵn bình rượu vào chung rồi đồng thanh nói:

-Cung hỉ cô gia cùng tiểu thư uống chung rượu giao bôi này.

Rồi họ vừa cười khúc khích vừa đi ra khỏi phòng đóng cửa lại.

Thạch Phá Thiên ngược đánh thành thành. Tuy chàng không hiểu thế sự, nhưng cũng biết cùng Đinh Đang đã bái thiên địa là nên đạo vợ chồng rồi.

Chàng thấy Đinh Đang ngồi nghiêm chỉnh. Đầu phủ tấm khăn hồng vẫn còn để yên, người nàng không nhúc nhích.

Hồi lâu, Thạch Phá Thiên muốn gọi chuyên liền lên tiếng hỏi:

-Đinh Đang Đinh Đang! Trên đầu cô nương phủ khăn như vậy có khó chịu không?

Đinh Đang cười đáp:

-Khó chịu lắm, Thiên ca mở giùm muôi đi!

Thạch Phá Thiên đưa hai ngón tay cặp góc tấm khăn hồng khẽ mở ra.

Dưới ánh hồng chúc Thạch Phá Thiên thấy Đinh Đang xinh đẹp lồ lộ, khoe hạnh tươi cười thì chàng cũng vui mừng khôn tả. Chàng ngẩn người ra nhìn một lúc rồi nói:

-Cô... cô đẹp lắm.

Đinh Đang tủm tỉm cười, má lúm đồng tiền lại càng dễ thương nàng từ từ cúi đầu xuống.

Giữa lúc ấy, bỗng nghe từ phía ngoài phòng có tiếng Đinh Bất Tam nói lớn:

-Đêm nay gặp ngày lành tháng tốt, lão phu làm lễ vu quy cho tiểu tôn nữ. Ông bạn ở đâu tới hãy xuống đây uống chén rượu mừng cho đôi trẻ.

Bên kia, ở trên cao có người đáp vọng xuống:

-Tại hạ là Bối Hải Thạch dưới trướng Thạch bang chúa bang Trường Lạc kính cẩn dâng lời thỉnh an lên Đỉnh Tam gia. Đêm khuya khuấy rối thật là đắc tội, mong rằng Đỉnh Tam gia hãy lượng thứ cho.

Thạch Phá Thiên khẽ nói:

-Ồ ! Bối tiên sinh đã đến đó.

Đỉnh Đang hơi nhúu cặp lông mày, nàng chống ngón tay lên môi ra hiệu cho chàng dừng lên tiếng.

Đỉnh Bất Tam cười khanh khách nói:

-Lão phu cứ tưởng thằng cha nào đến để bắt gà trộm chó, té ra là mấy ông bạn ở bang Trường Lạc. Các vị muốn uống rượu mừng không? Đừng có to tiếng làm kinh động đến tôn nữ tể cùng tôn nữ nhi của lão phu.

Lời nói của Đỉnh Bất Tam tỏ ra rất vô lễ, nhưng Bối Hải Thạch dày công hàm dưỡng, không lấy thế làm tức tối. Y hắng giọng đáp:

-Té ra nay là ngày đại hỉ của lệnh tôn tiểu thư. Vậy mà anh em tại hạ lỗ mãng đến đây không mang theo lễ mừng. Xin để ngày khác tới chúc mừng sẽ uống hỷ tửu. Hiện giờ tể bang có việc gấp, cần được ra mắt Thạch bang chúa. Cảm phiền Đỉnh Tam gia dẫn vào yết kiến. Bọn tại hạ cảm kích vô cùng! Nếu không có việc gấp thì đêm hôm khuya khoắt, bọn tại hạ có lớn mật đến đâu cũng không dám tới quấy nhiễu tới giấc ngủ của Đỉnh tam gia!

Đỉnh Bất Tam nói:

-Bối đại phu! Đại phu cũng là một cao nhân tiền bối trong võ lâm, bất tất phải khách sáo với Đỉnh lão tam. Đại phu nói Thạch bang chúa nào đó? Phải chăng trở vào tên Cầu tạt Chủng, tôn tôn nữ tể của lão phu? Lão bảo các vị nhận lầm người, bất tất phải vào yết kiến nữa.

Đi theo Bối Hải Thạch là tám tên cao thủ trong bang. Bọn chúng thấy Đỉnh Bất Tam thóa mạ bang chúa mình là Cầu tạt Chủng thì tức giận vô cùng, đã toan lên tiếng đấu khẩu. Nhưng Bối Hải Thạch đã nghe chính miệng Thạch Phá Thiên tự xưng là Cầu tạt Chủng nên biết rõ là Đỉnh Bất Tam không có ý gì nhục mạ. Y còn hiểu rõ bang chúa không phải người đoan chính, tới đâu là làm chuyện bướm ong ở đó. Trước nay chàng ngủ trong nhà có con gái là thường. Nhưng bây giờ y thấy chàng là tôn nữ tể của lão ma đầu thì trong lòng không khỏi lo phiền. Y tự nhủ:

-Vụ này tất xảy ra mối lo về sau. Bọn mình không nên gây thù hằn với anh em nhà họ Đỉnh.

Bối Hải Thạch nghĩ vậy liền nói:

-Đỉnh tam gia! Thực tình tể bang đang có việc khẩn cấp bọn tại hạ cần xin chỉ thị của bang chúa. Còn điều tể bang chúa nói giống như vậy, bọn tại hạ cũng biết là có thực.

Thạch Phá Thiên ở trong nghe giọng nói của Bối Hải Thạch thì nghĩ ngay đến lúc chàng bị khốn vì bệnh hàn nhiệt, ngày đêm y tận tâm chăm sóc với một tấm lòng quan thiết. Bây giờ y gặp việc khẩn cấp lo âu, chàng không thể bỏ mặc được.

Nghĩ vậy chàng liền mở cửa sổ lén tiếng gọi:

-Bối tiên sinh! Ta ở đây. Các vị kiếm ta phải không?

Bối Hải Thạch đáp ngay:

-Chính phải! Thuộc hạ có việc khẩn cấp cần trình bang chúa.

Thạch Phá Thiên nói:

-Ta là Cầu tạt CHủng, chứ không phải bang chúa của các vị. Nếu các vị tìm ta thì được chứ kiếm bang chúa thì không có đâu.

Bối Hải Thạch lộ vẻ bẽ bàng đáp:

-Bang chúa lại nói giỡn rồi. Xin bang chúa rời gót ra đây để bọn thuộc hạ được trình việc.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Có phải các vị muốn ta ra đó không?

Bối Hải Thạch đáp:

-Chính phải !

Đinh Đang chạy ra nắm áo chàng khẽ nói:

-Thiên ca! Đừng đi nữa.

Thạch Phá Thiên nói:

-Ta ra nói cho rõ rồi lập tức quay về.

Dứt lời, chàng tung mình qua cửa sổ nhảy ra ngoài. Chàng thấy Bối Hải Thạch đứng trên mặt tường về mé tây viện. Phía sau y còn có tám người đứng trên nóc nữa. Mé đông còn có một người ngồi trên cành cây dẽ, người này chính là Đinh Bất Tam. Cành cây trĩu xuống rồi lại đưa lên, chuyển động nhịp nhàng. Đinh Bất Tam nói:

-Bối đại phu! Đại phu có việc nói với tôn nữ tể của lão phu, lão phu muốn nghe được không?

Bối Hải Thạch ngập ngừng:

-Cái đó...

Y rửa ngàm:

-Lão đã là một bậc cao nhân tiền bối trong giới võ lâm, há lại không biết đi nghe lén chuyện của người ta là phạm vào luật lệ giang hồ ư? Ta đang đêm đến tìm bang chúa để trình việc cơ mật của bản bang thì khi nào để cho người ngoài nghe được? Ta thường nghe lão này tính tình cổ quái, quả nhiên danh bất hư truyền.

Y nghĩ vậy liền nói tiếp:

-Việc này tại hạ không dám tự chuyên. Hiện có bang chúa ở đây, nhất thiết do người định đoạt.

-Tốt lắm! Tốt lắm! Đại phu đổ trách nhiệm tôn nữ tể của ta càng hay. Này! Cầu tạp Chủng! Bối đại phu có chuyện nói với người, ta cũng muốn nghe người chịu không?

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

-Gia gia định nghe làm chi?

Đinh Bất Tam cười ha hả nói:

-Này con hiếu, cháu hiền! Này Bối đại phu! Có gì thì nói mau đi. Một khắc xuân đêm đáng giá ngàn vàng. Tôn nữ ta gặp buổi động phòng hoa chúc mà đại phu cứ lằng nhằng mãi thế này thì thật là tai hại.

Bối Hải Thạch sợ Thạch Phá Thiên cũng sẽ nói như vậy, lời bang chúa đã nói ra thì sẽ không thể vãn hồi được nữa. Tuy y trong lòng rất khó chịu mà phải nói ngay:

-Bang chúa! Phái Tuyết sơn có phái người đến Tổng đà kiếm Bang chúa.

Thạch Phá Thiên hỏi lại:

-Phái Tuyết sơn ư? Tức bọn Hoa Vạn Tử cô nương chứ gì?

Trong võ lâm kể ra có hàng trăm hàng ngàn môn phái nhưng Thạch Phá Thiên chỉ biết một phái Tuyết sơn và trong phái này chàng chỉ biết có một mình Hoa Vạn Tử, nên chàng buột miệng nói đến tên nàng.

Bối Hải Thạch đáp:

-Có Hoa Vạn Tử cô nương, ngoài ra còn mấy người nữa, người dẫn đầu là Khí Hàn Tây Bắc Bạch...

Y nói tới năm chữ Bạch thì ngừng một chút và chăm chú nhìn Thạch Phá Thiên. Lúc này bóng trăng soi vào giữa mặt chàng, Bối Hải Thạch thấy chàng nghe tới năm chữ "Khí Hàn Tây Bắc Bạch" mà không lộ vẻ gì khác lạ liền cảm thấy vững dạ, nghĩ thầm:

-Bang chúa mình vẫn thản nhiên, đủ tỏ y là cao nhân bình tĩnh bậc nhất. Nếu không thế thì sao lại coi đối phương chẳng vào đâu?

Y liền nói tiếp:

-Ngoài ra còn có tám chín gã sư đệ đều là những tay đao thủ trong phái Tuyết sơn.

Đinh Bất Tam nói xen vào:

-Dù là tên thất phu Bạch Tự Tại có đến thì đã làm gì ai? Bối đại phu! Lão phu nghe nói môn "Ngũ hành lục hợp chưởng" của đại phu không phải tầm thường mà sao đại phu vừa thấy Bạch Vạn Kiếm đến đã hoang mang như vậy?

Bối Hải Thạch nghe Đinh Bất Tam khen ngợi môn "Ngũ hành lục hợp chưởng" của mình thì trong lòng cũng hơi đắc ý.

Y lẩm bẩm:

-Lão ma đầu này trước nay nổi tiếng tự phụ vô cùng, mà soa hấn còn để ý môn "Ngũ hành lục hợp chưởng" của mình?

Rồi tùm tùm cười đáp:

-Chút công phu nhỏ mọn đó có chi đáng kể. Bang Trường Lạc của bọn tại hạ tuy là một bang phái nhỏ bé, nhưng trước nay từ Ngũ nhạc¹ cho đến Trung nguyên cũng chưa đến nỗi bị phái nào lấn áp.

Ngừng một lát y nói tiếp:

-Có điều tệ bang cùng phái Tuyết sơn xưa nay vốn không có chuyện giao du đi lại, thế mà Khí hàn Tây Bắc lại dùng dùng kéo đến đòi gặp mặt tệ bang chúa ngay lập tức. Bọn tại hạ xin chờ đến sáng mà y cũng không chịu. Trong vụ này tất có chuyện gì hiểu lầm, nên tại hạ phải xin tệ bang chúa cho chỉ thị.

Thạch Phá Thiên hỏi:

-Hôm qua, Hoa cô nương sấn vào Tổng đà bị Trần hương chủ bắt được. Sáng sớm nay đã tha cô ra rồi. Phái Tuyết Sơn có lẽ vì thế mà đem lòng tức giận chăng?

Bối Hải Thạch đáp:

-Vụ này hoặc giả có điều quan hệ cũng nên. Nhưng thuộc hạ đã hỏi lại Trần hương chủ thì y nói là Hoa cô nương được bang chúa đối xử rất lịch sự lại không đụng chạm đến một mảy lông của cô ta, cũng không tra hỏi gì về tội trà trộn vào tổng đà. Thế thì bang chúa cũng đã nể mặt phái Tuyết Sơn lắm rồi còn gì. Thuộc hạ coi vẻ mặt Khí Hàn Tây Bắc thì xem chừng có chuyện gì đặc biệt quan trọng dường như không phải vì lý do mình bắt Hoa cô nương đêm qua mới đến.

Thạch Phá Thiên nói:

-Bây giờ Bối tiên sinh muốn ta phải làm gì?

Bối Hải Thạch đáp:

-Cái đó bọn thuộc hạ chờ hiệu lệnh của bang chúa quyết định. Nếu bang chúa bảo đừng văn thì bọn thuộc hạ quay về lấy lời lẽ tử tế đối với họ. Đó là chính sách lấy mềm dẻo đối lại với cứng rắn. Trường hợp mà bang chúa bảo đừng võ thì bọn thuộc hạ sẽ làm cho họ biết đến Tổng đà thì dễ mà ra đi thì khó. Cái đó cũng có lý: Ai bảo bọn họ đến bang Trường Lạc càn rỡ làm chi? Trường hợp thứ ba nữa là bang chúa thân hành quay về xem ý kiến họ thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến. Đường lối này có lẽ hay hơn hết.

¹ Thái sơn là Đông nhạc, Hoa sơn là Tây nhạc, Hắc sơn là Nam nhạc, Hằng sơn là Bắc nhạc, Tung sơn là Trung nhạc. (Chú thích số sáu trang chính trên kia đã có nhưng còn thiếu sót, vậy xin sửa lại cho đúng).

Thạch Phá Thiên ở cùng một căn phòng với Đinh Đang, chàng vẫn băn khoăn trong dạ. Chàng không hiểu sau cuộc động phòng hoa chúc rồi còn chuyện gì xảy ra nữa.

Thạch Phá Thiên nghĩ vậy liền nói:

-Thế thì để tại hạ quay về xem sao? Nếu có chỗ hiểu lầm, tại hạ sẽ nói toạc ra cho họ biết là xong.

Chàng quay lại nói với Đinh Đang và Đinh Bất Tam :

-Gia gia! Đinh Đinh Đang Đang! Bây giờ Cầu Táp Chúng phải đi đây.

Đinh Bất Tam vò đầu bứt tai nói:

-Như thế không được! Bọn tiểu tử phái Tuyết sơn đến rắc rối thì để ta đi sát phạt bọn chúng cho. Hơn nữa ta đã giết hai tên đệ tử của phái Tuyết Sơn là đã kết oán với Bạch lão nhi. Bây giờ ta có giết thêm mấy mạng nữa thì cũng kể chung vào một món nợ.

Đinh Bất Tam đã giết Tôn Vạn Niên và Chữ Vạn Thành. Phái Tuyết Sơn lấy vụ này làm nhục nhã vô cùng nên họ giữ kín không nói ra. Vợ chồng Thạch Thanh và Mẫn Nhu tuy được nghe rồi nhưng không tiết lộ với ai. Trên chốn giang hồ ít người biết vụ này.

Bối Hải Thạch nghe Đinh Bất Tam nói thế thì nghĩ bụng:

-Thế lực phái Tuyết Sơn đang lúc hưng thịnh, chẳng những võ công thầy trò phái này đã cao cường mà họ còn giao hảo với các phái võ ở Trung Nguyên. Bọn mình không nên vô cớ gây cừu địch với họ để rước lấy điều phiền não cho bang Trường Lạc.

oOo